

REBECCA REED

BLEMONDI
ÉJSZAKÁK

PASSION
VALOGATÁS

Blemond a bűnözők paradicsoma, és az új állása miatt a városba költöző Victoriának hamarosan rá kell jönnie, mennyire veszélyes helyre került. Már az első nap felfigyel rá Hector Hood, Blemond ünnepezt kormányzója, és meghívja a jachtjára. Csakhogy úton a randevújukra Victoria hatalmas viharba kerül, és egy közeli szigetre sodródik, ahol egy titokzatos, álarcos férfi foglyul ejti.

Bár Grief nem sokat árul el magáról, de az kiderül, hogy bosszúhadjáratot tervez a kormányzó ellen. Mégis, Victoria különös vonzalmat érez iránta, és hamarosan szenvedélyes viszonyba bonyolódnak.

Grief végül úgy dönt, visszaadja Victoria szabadságát, ám így a nő egy veszélyes konfliktus közepébe csöppen, és úgy tűnik, a szigeten nagyobb biztonságban volt, mint Blemondban.

Vajon mi jelent nagyobb veszélyt Victoriára? A sötét blemondi éjszakák, vagy a férfi, aki lánggra lobbantotta benne a vágyat?

EGY VESZÉLYES FÉRFI.
EGY BŰNÖS VÁROS.
A VÁGY
HATALMA.

REBECCA REED

2021 tavaszán kezdett el a szépirással ismerkedni, és az érdeklődése azóta is töretlen. Elsősorban romantikus, erotikus történeteket ír. 2022-ben megkapta az Év Romantikus Novellistája díjat. Eddig tizennégy könyve jelent meg, novellái pedig öt antológiában olvashatók. Ma már nem csupán az írással foglalkozik, hanem szerkesztőként is tevékenykedik.

Tudj meg többet a könyveiről:

www.instagram.com/rebecca.reed.iro

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Vajon lehetséges, hogy valaki egyszerre két férfiba is szerelmes legyen? Victoria megtestesíti a bátor és erős női karaktert, aki hűséges, nem hátrál meg, és a szeretteiért bármire képes. Ha szereted a titokzatos és szenvedélyes történeteket, akkor ez a regény neked íródott.”

HEGYESI-GYENES TÜNDE, IGAZIMOLY

„Az elején azt hittem, hogy tipikus történettel kerültem szembe... Na utána jött a meglepetés, és még milyen kellemes! Csupa fordulat és izgalom. Nagyon tetszett a történet, végre nem egy tucatsztori, hanem egyedi ötlet, érdekes szereplőkkel.” DR. BORSOS KÁROLYNÉ

„Az író nő remekül bánik az érzelmekkel és a feszültséggel. Victoria életszerű, és végig izgalmas figyelni, hogyan változik. A két férfi, Grief és Edward, teljesen eltérő személyiségek, ami izgalmassá teszi a szerelmi háromszöget – egyikük a szenvedélyt, a másik a biztonságot jelenti, így egyáltalán nem könnyű a választás. A fordulatos romantikus könyvek rajongói élvezni fogják!”

P. MOSOLYÓ HENRIETTA

REBECCA REED

BLEMONDI ÉJSZAKÁK

—• részlet •—

Első fejezet

Victoria újdonsült kollégái társaságában ült, az emelvény előtti első sorban. A tanévkezdést egybekötötték az iskola új szárnyának átadójával, ezért a megnyitóra eljött maga a kormányzó is, akinek köszönhetően megvalósulhatott a beruházás. El kellett ismernie, hogy az épület gyönyörű lett, ugyanis az ünnepség kezdete előtt alkalma adódott körüljárni. Szinte repesett az örömtől, hogy ilyen modern körülmények között taníthatja majd a kicsiket. Ekkor még azt hitte, a legjobb döntés volt maga mögött hagyni korábbi életét.

Tony Melorn cammogott fel az ideiglenesen összetákoltszínpadra. Victoria csak azért tudta a nevét, mert történetesen ez a kövér pacák volt az iskola igazgatója, így hozzá ment állásinterjúra, jó két héttel ezelőtt. A pasas úgy izzadt, mint a ló, ahogy a beszélgetésük alatt

is, a szűk irodában. Melorn megállt a mikrofon előtt, zsebéből előkotort egy vászon zsebkendőt, majd megtörölte csillogó kopasz homlokát és húsos arcát. Mély, rekedtes hangon kezdett bele a beszédébe. Ez a rész Victoriát egyáltalán nem érdekelt, ahogy valószínűleg senki más sem.

Amíg az igazgató beszélt, addig ő inkább nézelődött, hiszen számára minden új volt itt. Két nappal a tanévkezdés előtt hívták telefonon, hogy mégis felveszik óraadó tanárnak, ezért lóhalálában kellett megoldania a költözést. Persze örömmel tette, hiszen minden vágya volt elszabadulni otthonról. Az iskola intézett neki egy lakást, nyilvánvalóan nem ingyen. Annyi szerencséje volt, hogy az évnyitót péntekre tették, így legalább a hétfői kezdésig volt lehetősége rendbe tenni az új otthonát, ahol jelenleg hegyekben álltak a dobozok.

Victoria az oldalt ácsorgó tanárkollégákat nézte, akik mögött gyerekek és szülők álldogáltak a fák hűvöst adó árnyékában. Arra gondolt, jobb lett volna, ha ő sem ül le, mert a széksorokra tűzött a nap, és majd meggebedt a hőségben.

Melorn még mindig beszélt, de Victoria csak a kormányzót várta. Kíváncsi volt a híres Hector Hoodra, akit Blemond megmentőjeként emlegettek. Természetesen nem véletlenül ragasztották rá ezt a nevet. Blemond korábban hírhedt hely volt, veszélyes és élhetetlen. Bűnbandák, drog, prostitúció, utcai leszámolások, robbantások, lövöldözések. Azonban mióta jó négy évvel ezelőtt Hector Hood került a kormányzói székbe, a város élete nagyot változott. Hood megduplázta a rendőrség állományát, új rendőrkapitányt nevezett ki (bár azóta

már kétszer is másik került a helyére), és szép lassan elkezdték felszámolni a legnagyobb bűnbandákat.

Blemond városában nappal minden békés és nyugodt lett. Az emberek élhették az életüket, biztonságban eljárhattak dolgozni, a gyerekek kísérő nélkül mehettek iskolába, a boltosok nem rettegtek, hogy mikor rabolják ki őket, a nőket nem erőszakolták meg fényes nappal. Azonban sötétedés után Blemond a régi életét élte. Az éjszaka a bűnözőké maradt, ezért, miután kigyúltak az utcai lámpák fényei, épeszű ember nem lépett ki a házából.

Melorn befejezte megnyitó beszédét, majd dicsőítő szavak közepette a kormányzót hívta a színpadra, hogy Hector Hood átadhassa az új épületszárnyat.

Victoria árgus szemmel követte az emelvény közepére sétáló férfit, de a háttérbe húzódott testőrök sem kerültk el a figyelmét. Hood jóképű férfi volt. Ez számára nem jelentett újdonságot, hiszen számtalan fotót látott már róla az újságokban, és a fickó a tévében is gyakran szerepelt. Hood közel a negyvenhez egészen fiatalosnak tűnt félhosszú, hátrafésült sötétszőke hajával és szívödöglesztő mosolyával. Papír nélkül adta elő a beszédét, amit rögtön egy tréfás megjegyzéssel kezdett, miszerint annyira menő lett az épület, hogy kedve támadt újra beülni az iskolapadba. Egyik kezét lazán a méregdrága öltönytadrágja zsebébe süllyesztette, míg a másikkal időnként a mondandójának megfelelően gesztikulált. Victoriának tetszett, amit látott, így – a kollégákhoz hasonlóan – szinte le sem tudta venni a szemét a megnyerő férfiről.

– Micsoda pasi! – motyogta maga elé a mellette ülő kolléganője.

Victoria egyetértett vele. Hood az ő fantáziáját is megmozgatta, és gondolatban már félig le is vetkőztette a férfit, hogy aztán mindenféle mocskos dolgot műveljen vele mondjuk a tanári asztalon. Megnedvesítette kiszáradt ajkát, majd tekintete a férfi sliccén állapodott meg. Túl rég volt már férfival...

– Gyere, kezdődik a fogadás – rázta meg a karját az előbbi kolléganő, akit talán Mariának hívtak. Victoria nem volt benne biztos.

Észre sem vette, hogy befejeződött az ünnepség, anyyira elmerült a gondolataiban, és persze Hood bámulásában. Sietősen követte a kolléganőjét az iskola halljába, ahol már gyülekeztek az emberek. Úgy tűnt, a keretből pazar vendégfogadásra is futotta, ugyanis a tágas, bronzszínű padlólappal borított helyiség mindkét oldalán minden jóval megrakott asztalok sorakoztak. Szemben, az egyik oszlop takarásában ott állt a kormányzó, és néhány – Victoria számára ismeretlen – öltönyös fickóval beszélgetett. Közöttük toporgott Melorn is, aki talán még a korábbinál is jobban izzadt, mert már le sem tette kezéből a zsebkendőjét.

Maria felvett egy tányért, és komótosan válogatni kezdett a bal oldali asztalsoron lévő finomságok közül. Victoria is követte a példáját, hiszen majdnem hangoosan korgott a gyomra az éhségtől. Reggel nem maradt ideje vásárlásra, így majd hazafelé kell megejtenie, mert a hűtője üresen kongott.

– Na, mit szólsz, Maria? Vinnéd egy körre, nem igaz? – lépett oda hozzájuk egy újabb kolléganő, és fejével Hood felé bökött.

– Egyre? Inkább tizenegyre – kuncogott Maria.

Victoria is elmosolyodott. Főleg, mikor elképzelte a Hood ölében lovagló Mariát.

– Ez a pasi nem visz akárkit ágyba. Azt mondják, egy egész háremet tart – pletykálkodott az ismeretlen kolléganő.

Victoria falatozgatás közben hallgatta a két nő eszmecseréjét. Nem akart becsatlakozni, mert egyrészt őket se ismerte, másrészt Hoodról se tudott sokat azon kívül, amit olvasott róla.

– Szerintem el is bír velük. Nézd, milyen kidolgozott teste van – folytatta Maria.

– Lemozogja a felesleget – vihorászott a másik.

Ekkor Victoria egy kis időre magukra hagyta őket, hogy valami innivalót kerítsen magának. Az asztal végéhez sétált, és elvett egy palack vizet. Poharat nem talált mellette, ezért tanácstalanul szétnézett, mert mégsem akart egy ünnepségen palackból inni. Végül az oszlop mögötti asztalon látta meg őket, de nem mert odamenni, mivel Hood még mindig ott álldogált a társaság közepén. Nem volt mit tenni, kinyitotta a palackot, és jólesően meghúzta a behűtött italt. Ahogy elvette a szájától, tekintete Hoodéval akadt össze. A férfi elmosolyodott, Victoria pedig szélesebben elfordult. Mennyivel kellemesebb lett volna, ha egy dekoratív talpas pohár fölött találkozik a pillantásuk. Bár már az is csoda, hogy egy ilyen Hood-féle alak ránézett.

Kézbe vette a tányérját, és viaszasétált a két nőhöz.

– Merre jártál? Épp azt beszéltük Veronicával, milyen jó, hogy Tony végül felvett. Így kettéválaszthatjuk az osztályt. Tele vagyunk vásott kölykökkel – sopánkodott Maria.

Victoria sejtette, hogy ez mit jelent. Ő fogja kapni a problémás gyerekeket. Nem bánta. Lényeg, hogy már van munkája, ugyanis a kisvárosban, ahonnan jött, mindössze egy iskola volt, üresedés pedig nagyjából tíz évente fordult elő.

– Csak hoztam egy kis vizet. – Meglengette a palackot a kezében. – Én is örülök, hogy itt lehetek. Ha pedig ezzel terhet veszek le a vállatokról, akkor különösen – udvariaskodott.

Mégiscsak újnak számított, valahogy be kellett vágódnia náluk.

– Elnézést! – lépett oda hozzájuk egy fekete öltönyös fickó.

Az egyik testőr volt az Hood csapatából.

– Mr. Hood beszélni szeretne önnel – mondta a pasas Victoriára nézve.

Mindhárom nő elsápadt, de Victoria különösen. Fogalma sem volt róla, mit akarhat tőle a kormányzó. A kolléganői tátott szájjal néztek rá, ő pedig zavartan bólintott, mert hang ebben a pillanatban nem jött ki a torkán.

Letette a kezében lévő dolgokat, majd idegesen végigsimított sötétkék szűk ruháján.

– Erre parancsoljon – intett a kezével a fickó, Victoria pedig bizonytalan léptekkel elindult a kormányzó felé.

Hood messziről követte a tekintetével, és várta, hogy odaérjen hozzá. Az igazgató és a többi idegen már nem állt ott, csak a testőrök, de ők is tisztes távolságban. Victoria gyomra görcsbe rándult. *Mi a fenét akarhat tőle a város első embere?*

– Üdv, Hector Hood – nyújtotta felé a kezét a férfi.

– Victoria Calder. Üdvözlöm, Mr. Hood – fogadta a meleg kézfogást.

– Szólítson csak Hectornak. Egy italt, Victoria?

– Nem, köszönöm. Meleg van az alkoholhoz – hárította.

Victoria gyomra ekkora már öklömnnyire zsugorodott, ahogy Hector igéző tekintete az övébe fúródott. A pasi elképesztően sármos volt a gondosan borotvált állával, a szép ívű szemöldökével, a vakítóan kék szemével és a precízen belőtt frizurájával.

– Hallom, új még a városban. – A férfi ugyanúgy lazán zsebre dugta a kezét, mint a beszéde alatt.

Victoria szinte beleborzongott, hogy egy ilyen férfi közelében lehet.

– Csak tegnap költöztem – bólintott zavartan.

Hector az asztalhoz lépett, félkézzel kitöltött egy pohár vizet, és Victoria kezébe nyomta.

– Valamit azért mégiscsak igyon velem – húzódott csábos mosolyra a szája, majd felemelt egy pezsgőt az asztalról. – Magára, Victoria!

– Rám? – koccintotta a férfi poharához az övét.

– Igen, magára. Remélem, megtalálja a számítását a városomban!

Victoria figyelmét nem kerülte el a birtokos jelző.

– Bízom benne. Rendkívül szép lett az intézmény. Hála magának... – hízelt, de leginkább csak azért, mert nem tudta, miről beszélgethetne ezzel az emberrel, mint ahogyan azt sem, tulajdonképpen miért kérte magához.

Hector Hood könnyedén felkacagott.

– Kérem, ne kezdjen el dicsérni maga is! Épp elégszer hallottam a mai nap folyamán, hogy milyen nagyszerű munkát végez.

Victoria ezt a kijelentést nagyképűnek ítélte, pedig a férfi bizonyára csak szerénykedni akart.

– Rendben, akkor nem dicsérem – mosolygott. – De elárulja, miért hívott ide?

– Mert gyönyörű, és meg akartam ismerni – vágta rá Hood, épp amikor Victoria az ajkához emelte a poharát. A nő félrenyelte a vizet, és a kezét a szája elé kapva köhécselni kezdett.

– Zavarba hoztam. Ez tetszik – vigyorodott el Hood önelégülten.

Victoria már épp szóra nyitotta a száját, mikor megszörrent a kormányzó telefonja. A férfi megnézte, ki keresi, majd intett a kezével, hogy várjon, és fogadta a hívást.

Hood az ablakhoz sétált, és még mindig zsebre dugott kézzel beszélt valakivel. Victoria a férfi profilját vizsgálta. Hoodnak egyenes orra volt, kicsit hosszabb is a kelleténél, ami szemből fel sem tűnt az embernek. Ámbár ez egy cseppet sem rontott az összhatáson. A fickó piszok jól nézett ki, és Victoria simán el tudta képzelni, amit a kolléganői pletykáltak róla. Hector Hood annyi nőt szerezhetett magának, amennyit csak akart. A kormányzó nem más volt, mint egy tökéletes külsővel megáldott hős.

– Elnézést, mindig csak a munka – sétált hozzá vissza a férfi. – Sajnos mennem kell. Holnap lesz egy kis parti a hajómon. Jöjjön el, kedves Victoria. – Intett az egyik emberének.

Victoria hirtelen alig tudott megszólalni. *A kormányzó tényleg meghívta a privát partijára?*

– Este veszélyes az utcán – nyögte.

– Az embereim elmennek önért nyolcra. Adja meg a címét Robnak – felelte Hood, és már ismét a telefonját nyomkodta. – Várom holnap – eresztett meg egy utolsó szívödöglesztő mosolyt felé, majd az emberei kíséretében távozott. Egyedül a Rob nevezetű fazon ácsorgott még ott, arra várva, hogy megadja neki a címet.

Victoria egész nap pakolászott. Nem ártott végre rendet varázsolni a lakásában, ráadásul meg kellett találnia a legdögösebb ruháját, amit felvehetett az esti partira. Mikor végre ráakadt, vállfára akasztotta, majd teleengedte a kádat, és elmerült a habokban.

Mosolyogva idézte fel a kollégái irigykedő tekintetét, miután kifaggatták, hogy mit akart tőle a kormányzó. Még az igazgató is odament hozzá, és kérte, majd említse meg Hoodnak, hogy az iskola milyen szűkös anyagi keretből gazdálkodik. Victoria hirtelen különösen felkapott személyiség lett. Mindenki meg akart vele ismerkedni. Nemcsak az iskola dolgozói, de a tehetősebb szülők egy része is.

Fürdés után kifésülte világosbarna, hullámos tincseit, majd szoros kontyba tűzte. Ezután belebújt egy szexi, fekete csipke fehérneműbe, és felvette a ruháját. Szolid sminket tett fel, betette a fülbevalóját, és egy leheletnyi parfümöt hintett magára. Az egzotikus illat felpezsdítette a vérét. Izgalmas éjszakában reménykedett. A nagy Hector Hooddal randizik, már ha egyáltalán randi lesz, és nem csak egy zsúfolt parti, tele számmára ismeretlen emberekkel. Közel egy éve nem csinált

hasonló dolgot. Ha nem a kormányzóról lett volna szó, biztosan visszautasított volna bármilyen hasonló jellegű meghívást. De egy ilyen férfinak még ő sem volt képes nemet mondani.

Megállt a hálósobájában a tükör előtt. A ruha még mindig jól állt rajta, pedig úgy két évvel ezelőtt vásárolta egy leárazáson. A fekete rugalmas anyag tökéletesen követte karcsú derekát, és kellőképpen kihangsúlyozta formásan telt melleit. Félvállas szabásának köszönhetően egyik vállát és karját szabadon hagyta, míg a másik rész hosszú ujjá diszkréten takarta napbarnított bőrét. Gondolt egyet, és a csupasz karjára még felpattintott egy karperecet. Alig, hogy elkészült, megszólalt a kaputelefon. Biztosan Hood embere jött érte.

Sietősen csatolta be a szandálja pántját, kezébe vette a blézerét, táskáját, és már tipegett is le a lépcsőn. Lent négy megtermett fickó várta, és mindegyik jó alaposan végigmérte. Victoriát zavarta ez a vizslató tekintet, ezért sietősen elkapta a tekintetét róluk. Egyikük kinyitotta a fekete limuzin ajtaját, ő pedig gyorsan bepattant hátulra. Mindkét oldalról beült mellé egy-egy pasas, a másik kettő pedig előre.

Egészen össze kellett húznia magát, hogy ne préselődjenek egymáshoz. Nem volt kényelmes, de örült, hogy ennyien vigyáznak a biztonságára. Soha nem járt még kint éjszaka egy ilyen veszélyes nagyvárosban. Csak a hírekből tudta, hogy milyen szörnyűségek zajlanak a sötétség leple alatt.

– A Fagos felé menj, Jack, arra rövidebb – utasította a sofőrt a jobb első ülésen trónoló fickó, akiben Victoria felismerte Robot, akinek előző nap megadta a címét.

– A Fagosban nagy bulit rendeznek a Black fivérek. Jobb elkerülni a helyet – dörmögte a Victoria jobbján ülő férfi.

Jack, a sofőr elégedetlenül ingatta a fejét.

– A város összes ringyója ott rázza a seggét ma éjszaka, mi meg szopunk azon a kurva hajón.

– Ahelyett, hogy a ribancok szopnának téged. Mi, Cash? – hahotázott mély torokhangon a Victoria balján terpeszkedő alak.

Victoria meg sem mert szólalni. Ezek a férfiak úgy beszélgettek mellette, mintha ő ott sem lenne.

– Fogd be a pofád, Max – felelte nemes egyszerűséggel Cash.

Victoria mereven bámulta az utat, már amit onnan hátulról látott belőle. Alig várta, hogy a kikötőbe érjenek, nem érezte jól magát ezzel a négy kellemetlen alakkal, bár arról még fogalma sem volt, hogyan jut el a kormányzó hajójára.

Blemond szokatlanul csendesnek tűnt, de ez talán csak a korai óráknak volt köszönhető. A toronyházak oldalán videóreklámok villogtak, a bárokat, klubokat és az üzleteket neonfény világította meg. Az utcán kevesen sétálgattak, azok is többnyire lenge ruhába öltözött prostituáltak vagy bedrogozott, kábán szédelő, kétes alakok voltak. A járműből olyannak tűnt, mintha minden teljesen normális lenne. De alighogy ezt végiggondolta fülsértő fékcsikorgás hasított a csendes estébe. Jack a fékre lépett. Victoria előrebukott a lendülettől, a táskája lerepült az öléből. Kezével megtámaszkodott a sebvártó feletti konzolon, ezzel bekapcsolva a zenét, mire hirtelen hangos dübörgő ritmus töltötte be a teret.

– A kurva anyátokat! – káromkodott Jack.

Victoria pulzusa az egekbe szökött. Idegesen pilantott ki a szélvédőn. Egy fehér terepjáró állt előttük keresztben. Reszkető gyomorral kászálódott vissza a helyére, miközben le sem tudta venni a tekintetét az ismeretlen sofőrről. A fickó a kormányra bukva folyamatosan nyomta a dudát a fejével. Szeme a semmibe meredt, halántékán vér csorgott a világos ingére. Halott volt. A felismeréstől Victoria a szája elé kapta a kezét.

– Úristen!

Rob lehalkította a zenét. Jack hátratulatott, majd kikerülte az akadályt, és folytatta az útját.

– Mi az, nem látott még ilyet? – fordult hátra Rob derűsen.

– Nem igazán – felelte Victoria remegő hangon.

Valójában már látott, de csak a tévében, ott azért mégis más. Megöltek egy embert nem messze tőlük. Még csak a lövés hangját sem hallotta. A keze remegett, és jéghidegnek érezte. Hihetetlen volt, hogy mindenki úgy tett, mintha semmi sem történt volna.

– Üdv a blemondi éjszakában – kacagott fel Cash.

– Egy szarházzal kevesebb – vont a vállát Max.

Victoria erre nem felelt semmit, próbálta feldolgozni a látottakat. Csak úgy lepuffantottak valakit a nyílt utcán, és ezeknek az embereknek eszükbe sem jutott rendőrt hívni. *Lehet, hogy neki kellett volna megtennie?* Eljöttek a helyszínről. Azóta valaki már biztosan értesítette őket.

Jack végre bekanyarodott a Rufort-öbölhöz vezető lejtős útra. Miután az autó megállt, Victoria kihalásztta az ülés alá csúszott táskáját, majd kikecmergett a ko-

csiből. Szokatlanul hűvös szél fújt, ezért magára vette a blézerét, de lehet, csak az előbb átélt események hatására reszketett ennyire.

A kikötőben néhány kisebb vitorlás ringatózott. Árbócaik büszkén meredtek az ég felé.

– Vihar készül – jegyezte meg a távolban felvillanó fények láttán.

– Addig bőven odaérünk. – Max kiemelt egy sporttáskát a csomagtartóból, majd lecsapta a tetőt.

– Jöjjön – szólta Rob, és egy motorcsónakhoz vezette Victoriát.

A férfi belépett, majd a kezét felkínálva segített neki beszállni, aztán a másik három kísérlője is követte. Victoria lekuporodott a kis párnázott ülésre, mellé pedig Cash dobta le magát. Jack és Max a kormánynál állt meg, Rob pedig oldalt, Victoria balján szemlélődött. Jack beindította a járművet, és lassan kievickélt a hajók között.

Az öböl ívesen kanyarodott egy kisebb félszigetbe fordulva, ahol lámpákkal megvilágított hatalmas teherhajók várakoztak. Victoria még sohasem járt a kikötőben. Ha a városba jött, mindig igyekezett minél gyorsabban elintézni a dolgát, hogy még sötétedés előtt hazaérjen. Világosan biztosan lenyűgöző látványt nyújthatott a hely.

Ahogy kiértek a nyílt vízre, Jack gyorsított. Victoria szorosabbra húzta magán a blézerét, mert itt még erősebben fújt a szél. A kocsiban átéltek miatt majdnem megbánta, hogy eljött, de éppen a pillanatban mégis örült neki. Sosem volt még része hasonló kalandokban. Most megláthatta, milyen Blemond igazi arca éjszaka.

A férfiakat méregette. A melák pasasok alig különböztek egymástól. Magasságra és termetre szinte teljesen megegyeztek, ahogy a ruházatuk is. Mindannyian fekete öltönyt viseltek fehér inggel. A zakó kidomborodásából Victoria arra következtetett, hogy fegyver lapul mögötte. Persze egy ilyen városban szükség is volt rá, de mégis, így testközelből meglehetősen nyugtalanította a tudat, hogy fegyveres férfiak társaságában ül a motorcsónakban.

Robnak barna tüssifrizurája volt, míg Max teljesen kopaszra nyírt feje fényesen csillogott, ahogy Cashé is. Egyedül Jacknek volt hosszabb haja, melyet a feje búbján kontyba tűzött. Egyik férfi sem tűnt túlságosan jóképűnek, a modorukat tekintve pedig Victoria egyenesen visszataszítónak találta őket.

Hatalmasat dörrent az ég felettük, és abban a pillanatban egy nagy hullám billentette meg a csónakot. Victoria ijedten kapaszkodott egyik kezével a korlátba, a másikkal pedig az ülést szorongatta.

– Húzódj a sziget felé, ott némileg szélárnyékban leszünk – kiabálta Cash Jacknak.

A csónak kis ívű kanyart vett, és lassabb tempóra váltott. Victoria egyre idegesebb lett, mert már a fejük felett cikáztak a villámok. A vihar iszonyat gyorsan odaért hozzájuk. Egy újabb széllelés ismét óriási hullámot korbácsolt, és akkorát lökött a csónakon, hogy Cash Victoria ölében landolt.

– Hogy a retkes kurva anyjába ért ez ide ilyen hamar? – káromkodott mérgesen a férfi, miközben Victoria combjára támaszkodva újra egyenesbe hozta magát.

– Azt hiszem jobb, ha kapaszkodtok – röhögött Max.

Victoria szíve majd' kiugrott a helyéről. A szél egyre hatalmasabb hullámokat vert, és néha hosszan a levegőbe dobta a motorcsónakot. Már teljesen oldalra fordulva, két kézzel kapaszkodott a korlátba.

– Milyen messze van a hajó? – kiabálta túl a szélvihart.

– Nincs messze, de egy kis kitérőt tettünk. Arra van, kelet felé – mutatta Rob, majd rögtön újra megmarkolta a korlátot.

Újabb irdatlan robaj hallatszott a fejük fölött, és vilám cikázott át az égen. Victoria rémülten nézte az ijesztően sötét felhőket, melyeket egy pillanatra megvilágított az égi jelenség.

– Talán jobb lenne, ha visszafordulnánk – javasolta már-már vacogva.

Ujjai elfehéredtek, olyan erősen kapaszkodott a hideg vasba.

– Nyugi, kislány, ez csak egy kis égzengés – érkezett Jack válasza.

Victoria egyáltalán nem tudott megnyugodni. Akkor pedig főleg nem, mikor leszakadt az ég, és egy szempillantás alatt bőrig áztak. Ezután már a férfiak is hangoosan szitkozódtak, Jack pedig gyorsított.

Victoria gyomra felkavarodott a minden irányba himbálózó járműben. Úgy érezte magát, mintha egy hullámvasúton ülne, csak történetesen vakon, és sohasem tudta, éppen mi fog következni. Jobbra, az esőfüggöny mögött mintha fényeket pillantott volna meg. Már épp szólni akart, hogy megkérdezze, mi az, mikor a csónak oldala óriási csattanással nekiütközött vala-

minek. A jármű megbillent, és ő sikítva kizuhant a háborgó vízbe.

Hirtelen rettenetes, hideg sötétség és félelmetes csend vette körül. A levegőt bent tartva, pánikolva kapálózni kezdett. Jó adag vizet nyelt, mire sikerült magát felküzdeni a felszínre. Képtelen volt irányítani a mozgását, mert a hullámok egyre csak sodorták. Még látta a távolodó, felborult csónakot, és hallotta valamelyik férfi kiabálását, de az arcába csapódó víztömeg újra és újra elvakította. Kétségbeesetten kalimpált a kezével, majd a bordáiba éles fájdalom hasított. Egy sziklának ütközött. A víz úgy dobálta, mint egy rongybabát. Minden erejét összeszedve megpróbált az imént érintett szikla takarásába úszni, és akkor hirtelen kavicsos talajt érzett a lába alatt.

Koromsötét volt, de a vízfüggönyön át, a távolban látni lehetett az időnként felsejlő fényt. Nem tudta hol van, de örült, hogy a hullámozás kisodorta a partra.

– Azt a kibaszott... – hallotta meg valahol maga mellett az egyik férfi hangját.

Max volt az. A férfi négykézlábra ereszkedve támolgott ki a vízből, ahogy maga Victoria is.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte reszkető hangon a férfitől, mikor végre két lábra tudott állni.

– A tököm tudja. Ők is kizuhantak. – Max lehúzta magáról a zakóját, és dühösen a vízbe hajította.

Victoria kibukdácsolt egészen a partra, ami a köves talajon nem volt túl egyszerű mutatvány a magas sarkújában. Mikor kiért, visszafordult, és a vizet kémlelte. Semmit sem látott. Max lépett oda mellé.

– Maga jól van? – kérdezte, mire Victoria bólintott, és vacogva összefonta a karját maga előtt.

– Biztosan itt lesznek valahol. Őket is erre sodorhatta a víz.

Káromkodást hallottak balról.

– Cash az – derült fel Max arca, és elindult a hang irányába.

Victoria követte. Nemcsak Cash volt ott, hanem Rob is. Cash homlokából szivárgott a vér.

– Kurvára bebasztam a fejem a rohadt sziklába – tördölte le a halántékára csorgó vörös folyadékot.

Amennyire Victoria a sötétben meg tudta ítélni, nem volt mély a seb, inkább csak horzsolásnak tűnt, bár elég nagynek látszott.

– Hol van Jack? – forgatta körbe a fejét Max.

– Hol a faszomban lennék? – szólalt meg mögöttük Jack, akinek láthatóan kutya baja sem volt azon kívül, hogy elszakadt az inge a mellkasánál.

Bármennyire is ellenszenvesek voltak, Victoria örült, hogy egyiknek sem esett baja. Most már jobban érezte, mennyire fázik. Vizes haja az arcába hullott, az eső megállíthatatlanul szakadt, és a szél is rendíthetetlenül fújt. Remegve karolta át magát, és dörzsölte meg a karját.

– Hol vagyunk? – kérdezte a férfiaktól, akik felfelé néztek a parton, habár semmit se láthattak.

– Az Apácák szigetén – érkezett Rob válasza.

Victoria hallott már az öbölben megbújó kopár szigetről. Amikor Blemond végképp élhetetlenné vált, az apácarend áttelepült a szigeten fekvő kolostorba, és csak nagy ritkán jártak be a városba élelmiszerért. Ott senki

sem háborgatta őket, mert nem volt miért. A sziget a rideg kőfalakon kívül semmi értéket nem őrzött.

– A telefonom tropára ment – morgolódott Cach.

Rob is a zsebeit tapogatta.

– Az enyém sincs meg.

Senkinél nem volt működőképes készülék. Victoria táskája pedig valahol az öböl fenekén lehetett.

– Menjünk – intett a kopasz fejével Max.

A parton kapaszkodtak felfelé. Victoria majd' kitörte a bokáját a szandáljában, de egyik férfi sem ajánlotta fel a segítségét neki. Levenni nem akarta, mert az éles kövek felsértették volna a talpát. Néhol így is négykézláb mászott, a kövek széthasították a tenyerét és a térdét. Időnként az oldalába is éles fájdalom sugárzott, ahogy folyamatosan levegő után kapkodott.

Jack ment elől, mögötte Rob, Victoria mellett Cash, hátul pedig Max. Victoria arra gondolt, hogy az apácák biztosan segíteni fognak rajtuk. Kapnak majd száraz ruhát, aztán ha elül a vihar, visszaviszik őket a partra. Az estéje tönkrement ugyan, de legalább túlélte.

– Egy rakat szűz pina vár rád, Cash – próbált ízléstelenül viccelődni mögöttük Max.

– Bár anyád is az maradt volna – morogta az orra alatt Cash.

– A tiédet is seggbe akartam rakni, de nem engedte – kontrázott Max.

Cash idegesen fordult vissza.

– Nem hagynák abba? – szólt rájuk Victoria.

A két férfi megállt egymással szemben. Victoria azt hitte, összeugranak.

– Hé, Cash, nyugi van! – Rob lépett oda hozzájuk, és a karjánál fogva elhúzta onnan a férfit.

Újra elindultak.

– Azért párat én is szívesen meghúznék – szólalt meg ezúttal Jack.

– Rondák, mint a bűn – nevetett fel Rob.

– Azt meg te honnan tudod? Hány apácát farkaltál már meg? – kérdezett vissza Jack.

Victoria egyre dühösebb lett. Úgy látszott, ezeknek a szexen kívül nem volt más témájuk.

– Egy valamirevaló nő nem áll apácának – felelte Rob.

Végre felértek az egyenes szakaszra. Victoriának már mindene sajgott, és teljesen átfázott. A szél még mindig fújt, de az eső már némileg alábbhagyott. Jóformán az orrukig sem láttak el. Mindössze a néha előbukkanó hold adott némi fényt.

– Ez egy fal – nyújtotta maga elé a karját Max.

Victoria is odament, és megtapogatta a jéghideg, nyirkos kőfalat.

– Ennek mentén megtaláljuk a bejáratot – mondta a férfiaknak, és fejével jobbra bökött. – Arra voltak a fények.

– Az rohadt messze van. Addig szétfagyunk – állt meg csípőre tett kézzel Cash.

Nyámnyila – gondolta magában Victoria.

– Hé, szerintem itt van egy ajtó – kiáltott Jack.

Mindannyian odamentek, és valóban. A falban volt egy kis beugró, ami masszív faajtót rejtett.

– Zárva van – állapította meg Jack, miután többször is lenyomta a vaskilincset.

– Akkor kurvára be fogjuk törni, mert az hót ziher, hogy én nem fogok körbemenni – dörmögte Cash, és rögtön neki is veselkedett a vállával, de az ajtó ellenállt.

– Kevés vagy te ahhoz – röhögött Max.

Victoria nem bánta volna, ha az ajtó nyitva van, azonban semmiképpen sem akart betörni azokhoz, akiktől segítséget vártak.

– Talán mégis inkább körbe kellene menni – vetette fel vacogva.

– Akkor indulhatsz, kisanyám – vágta rá gorombán Cash.

Rob vigyorogva lépett oda Victoriához.

– Fázol, tündérem? Akarod, hogy megmelegítselek? Erre mindegyik férfi hangosan felröhögött.

– Ebben a hidegben meg sem találhnád – vágta a képebe Victoria, majd mérgesen elfordult.

A többiek még hangosabban nevettek.

– Mi olyan vicces? – fordult hozzájuk ingerülten Rob.

– Az, hogy kibaszottul igaza van – kacagott Jack.

Rob felkapott egy követ, és idegből elkezdte püfölni az ajtó zárját. A hangra Victoria is visszafordult. Most már félt ezekkel a férfiakkal lenni. Sejtette, hogy bármi kitelik tőlük, és jobb szeretett volna már a falakon belül lenni.

Rob kirohanása eredményre vezetett, mert a zár megadta magát, és az ajtó kinyílt. Victoria fellélegzett, majd botorkálva követte a férfiakat. Az ajtón túl se sok mindent lehetett látni, azonban alig tettek néhány lépést, hirtelen reflektorok gyúltak fel előttük, és az éles fényártól mindannyian megtorpantak.

Victoria a szeme fölé kapta a kezét, és hunyorítva próbált előre nézni. Mindössze néhány magas szárú bakancsba bújtatott lábat, és hosszú köpenybe burkolózott alakokat látott. Aztán minden olyan gyorsan történt, hogy ideje sem volt felfogni se neki, se a négy kísérőjének.

Az alakok odaléptek hozzájuk, majd lövések dördültek. Victoria arcára valami meleg fröccsent, mire akaratlanul is összeszorította a szemét, aztán egy hideg fémet érzett a homlokánál.

– Őt hagyd! – szólalt meg egy hang valahol előtte.

Victoria lassan kinyitotta a szemét. Egy fegyvercsőve szegeződött a homlokához, amit egy fekete álarcos férfi tartott. Ösztönösen megadóan magasba kapta a kezét, és remegve pillantott a földre. Mind a négy kísérője holtan feküdt, hassal a vizes földön. Jeges félelem száguldott végig a testén, és érezte, kezdi elhagyni az ereje. *Meggyilkolták őket. Ezek az idegenek megölték mind a négy kísérőjét.* Mondani akart valamit, de az álla anynyíra remegett, hogy egy szó sem jött ki a torkán. Fogai hangosan összekoccantak. A fegyvert elvették a homlokától, és Victoria még hallotta, ahogy valaki megindul felé. Ekkor azonban minden elsötétült körülötte.